

М. — (съ радостъ дума) Е, видяли сега? на, сега тя аресахъ, сега смы добръ: инди искамы утрѣ рано да варвѣж.

С. — Ако шещъ тая вечеръ по добръ: защо има и другари да варвѣжъ за тамъ.

М. — Твърдѣ добръ, тая вечеръ: да идж инди да ся натакмѣ.

С. — Иди, нати и тія пары за харачлжкъ. Но иди скоро та ся наготви; защо ако тржгнѣжтъ другари тѣ, сетнѣ оставашъ, и става зима.

М. — Тая вечеръ, тая вечеръ. (отхожда)

С. — (говори самъ) Слава богу! лесно ся избавихмы отъ нея: писвамъ сега азъ на калоферски тѣ чорбаджии, и на игуменка та, ачи тя и казва, и жъ научава, а азъ сега да уженж баримъ съ миръ любезно то си чадо.

## ЯВЛЕНІЕ ДЕВЯТО.

(Въ Михалюва та къща.)

Вичю, баба марта, и михалъ.

Вичю. (дума на баба Марта) Азъ сичко то ще гудж на редъ, ты само му кажи, като доде да ся готве: защо сутрѣ ще стане свадба та.

Баба Марта. Ама да не си намерж сетнѣ азъ белж тж?

В. — Нищо, нищо! да не та е грижа, Ей го иди.

Михалъ. (дойде седна и дума) Е, е, днесъ сжбботата утрѣ вѣки. . . . .

Б. М. — Сичко то е готово.